

Abonamentul

Pentru monarhie:
Pe an 12 cor., $\frac{1}{2}$ an
6 cor., $\frac{1}{4}$ an 3 cor.
Pentru străinătate:
Pe 1 an 18 frcs., $\frac{1}{2}$
an 9 frcs., $\frac{1}{4}$ an
4 frcs. 50 cm.

Focea apare în fie care
Sâmbătă.

Unirea

Insertiuni

Un șir garmond:
o dată 14 fil., a doua oră
12 fil., a treia oră 10 fil.

Tot ce privesce focea,
să se adreseze la »Re-
dactiunea și Admini-
stratiunea Unirii«

în
Blaș.

Focea bisericescă-politică.

Anul XI.

Blaș 9 Novembre 1901.

Numărul 45.

„SALBA.“

(Al.) Acesta e numele societății bisericesci-literare înființate de clericii nostri vienezi de la S. Varvara, cu începutul anului școlar 1861—2.

Înființării definitive i-au premers unele demersuri, cari numai laudă merită, caracterisând dorința ferbinte a clerului nostru tinăr de a se perfecționa — alătura cu studiile teologice — și în limba maternă.

Încă prin 1850 au conceput ideea înființării unei bibliotecii. Ideia aprobată și de Rectorul seminarial încetul cu încetul începe a se realiza, obligându-se fie care membru a contribui cu 2—3 floreni plus 20 cruceri, taxă lunară.

Începutul acesta modest, spriginit de fruntașii nostri de atunci, ajunge cu sfârșitul anului 1860 la o sumă de aproape 300 fl. și peste 300 de volume în biblioteca clericilor.

Sosise timpul de a se constitui într'o societate bisericescă-literară după toate cerințele.

Și-au compus statute, cari au fost aprobate de Archiereii nostri de pie aducere aminte: Șuluțiu, Ioan Alexi și Iosif Papp Szilágyi.

Urmăză 12 ani de înflorire, în cari clerul nostru tinăr de la Universitatea din Viena a îmbogățit cu două traduceri de valoare literatura noastră bisericescă, înțelegem „Fabiola“ și tomul prim al escelentului „Catechism“ de Deharbe.

Activitatea acesta atât de entusiastă și atât de rodnică s'a zădărnicit de odată cu strămutarea clericilor nostri în seminarul central din Budapesta, la începutul anului școlar 1873—4.

Societatea a emis o comisie de 4 membrii, (din fie care diecesă câte unu) pentru ca să întrevină la Archiereii nostri, cerându-le spriginul pentru înființarea, mai bine zis continuarea societății și în seminarul din Budapesta.

Archiereii au renunțat a întreveni, până nu vor cunoște împrejurările. Și împrejurările, în cari trăiau clericii nostri în noul seminar, erau destul de vitrege, ca să nu se potă împăca cu reînființarea societății lor literare.

După ce Rectorul le-a declarat, că nu e competent a se declara în cauză, clericii au petiționat la Primatele. La sfatul Rectorului, au făcut petiția, fără de a cere concursul Archiereilor. Prevedea, pe semne, Rectorul, că petiția nu va avea nici un rezultat, de aceea a evitat cu multă diplomă amestecul Archiereilor români.

Resoluția li-s'a împărțit verbal din partea Rectorului, după un an: „schola valachica hic numquam erit.“

Răspunsul acesta lapidar a întărit într'atâta spiritele, în cât, clericii au publicat petiția lor în „Federațiunea“, pentru care lucru erau să fie eliminați din seminar, după ce toți luasera asupra-și responsabilitatea publicării.

Fericitul Mitropolit Vancea a dojenit aspru pe clerici pentru acest pas al lor, întrevinând în aceea-și vreme, ca biblioteca să rămână și pentru mai de parte în folosința clericilor, pentru care scop Rectorul le-a pus la dispoziție o sală.

De atunci clericii nostri din Budapesta se bucură singur de privilejii bibliotecii lor naționale, fără speranță a mai resuscita dreptul de publicitate al „Salbei“, înființată de bravii lor antecesorii vienezi.

* * *

Mai zilele trecute a ieșit de sub tipar minunata carte a lui Bougaud „Mama sfintului Augustin“, în traducere românescă. Traducerea e lucrată de câți-va elevi ai seminarului din Budapesta, din generația mai tineră a clerului nostru. Neavând dreptul de publicitate, clericii nostri au tradus pe ascuns opera lui Bougaud, obligându-se, să o scotă la lumină îndată ce vor părăsi zidurile seminarului. Traducerea acesta este o dovadă despre dragostea de muncă, despre entuziasmul nobil al teologilor nostri din seminarul central.

Și o voce din public, apretând valoarea acestei lucrări, solicitază în „Gazeta Transilvaniei“ reînființarea societății literare „Salba“.

Acela-și dor de a învia din morți „Salba“, ne-a pus și nouă condeiul în mână.

Activitatea clericilor nostri de la Universitate — considerând numai cele trei opuri datorite muncii lor — pote fi

pusă ori când alătura de activitatea societății „Inocențiu Micu Clain“, a clericilor din Blaș și de „Alexi-Șincăi“, a clericilor din Gherla.

Și pote fi preferită chiar, când ne gândim că clericii nostri din Budapesta, deși sint numai 15 la număr, dar sint cei „aleși“, în proporție cu numărul mai mare al celor „chemați“ din seminariile noastre provinciale.

A trecut timpul, când Superioritatea seminarului central, să privescă cu neîncredere la seminaristii români.

Azi, averea bibliotecii lor e administrată de superiorii înșiși, biblioteca le stă deschisă ori când.

Mai anii trecuți Superioritatea nu era străină de ideea înființării unei „școle românesce“, unde seminaristii să se deprindă în încercări de oratorie; predici în limba română. O idee destul de clară, când clericii nostri românesce vor propovădui învățăturile Evangheliei și românesce vor servi la altarul Domnului.

De la ideea acesta până la dreptul de publicitate a „Salbei“, nu-i de cât un pas.

Un pas, care ne-ar îndreptăți la frumoșe speranțe, deslegând cătușile de fier, ce legă mâinile „Salbei“.

Dar pasul acesta numai atunci va fi hotăritor, când Archiereii nostri — urmașii celor ce au „sanționat statutele „Salbei“ — vor întreveni pentru reactivarea ei, asigurând prin întrevinerea Lor activitatea unei societăți, al cărei început a fost tot așa de frumos pe cât de promițetore ni-se pare continuarea.

Intrigă rusescă în contra României. — În nr. de Duminecă a lui „B. Hirlap“ aflăm următorul articol care merită totă atențiunea, cunoscute fiind tot felul de mijloce, ce folosce politica rusescă, contra acelora, cari se pun în calea planurilor ei de înălțare. Îl dăm în întregime:

Politica rusescă e aievea foarte abundantă în mijloce, prin cari pote conturba liniștea și pacea României. Oare cum din ură pentru că politica oficială a acestei țări, nu numai s'a alăturat la tripla alianță, dar e gata să și impedeze în Balcani aleșurile rusești, acum de curând a scos din ruinile trecutului la ivelă un lucru foarte neplăcut pentru România.

Lucrul acesta cu deosebire de aceea e neplăcut, pentru că e foarte acomodat, ca să ațite întreg clerul grecesc în contra României, și în urma acesteia mână a clerului,

să bată un ic, în edificiul, și de alt cum nu prea solid, a pretiniei româno-grecești. S'a întâmplat la 1864 că Cuza vodă, la sfatul lui Cogălniceanu, a secularizat pe sama statului totă averea mănăstirilor grecești din România, și pe călugării greci i-a eschis de pe teritoriul Moldovei și a Munteniei. Averea secularizată a acestor mănăstiri a fost colosală, pentru că cuprindea în sine a patra parte a pământului, ce se cultiva pe atunci în România. Patriarhul din Constantinopol s'a plâns în potriiva acesteia la Sultanul, care atunci era suzeranul României. Sultanul a pretins rebonificare pentru averile confiscate. Guvernul lui Cuza a și imbiat optzeci și două de milioane piastri, patriarhul din Constantinopol înse a pretins cinci sute milioane.

Chestiunea acésta a preocupat diplomația europeană ani de zile. Napoleon al III care era mare patron a lui Cuza, a esoperat ca mărire puteri să esmită o comisie, care ca o judecatorie internațională, să esamineze pretensiunile de drept ale călugărilor greci, și să hotărască asupra mărimii sumei ce e a se da ca recompensă. Comisia înse atâta a amânat cercetarea lucrului, până când întâmplările de interes istoric universal, au acoperit întregă pâra cu negura ultării.

În diplomație, recompensiunea ce e a se da pentru averile bisericesci secularizate în România, nici nu s'a mai amintit, până la chestiunea subvenționării gimnasiului român gr. ort. din Brașov. Atunci guvernul român cu aceea s'a apărat, că suma din chestiune nu e subvențiune, ci recompensare, pentru averile bisericii din Brașov, secularizate în 1864. Guvernul magiar, deși a tras la îndoieală adevărătatea acestei aserțiuni, totuși s'a liniștit, sub aceea condițiune, dacă mai întâiu ore care tribunal competent din România, prin judecată va decide, că

suma din chestiune, aieva are caracterul recompensării pentru averile secularizate. „Bud. Hirnap“, în 8 Iunie 1899, apreciind chestiunea, a arătat, că guvernul român la acésta tocmal de aceea nu a fost aplicat a se invoi, pentru că s'a temut, că hotărîrea judecătorească, ar fi cel mai grav cas de precedentă, și ar avé natura de a servi de motiv, ca patriarhul din Constantinopol să-și resusciteze din nou pretensiunile de cinci sute milioane.

Că subvențiunea dată gimnasiului din Brașov are caracterul de rebonificare, basată pe dreptul privat, nu a enunțat-o ce e drept judecătoria, totuși acésta rezonare a servit de basă, la aceea invoieală, care în chestiunea acésta a încheiat-o guvernul român și magiar. E curios, că chestiune a atras și atențiunea politiceii rusești. În primăvara trecută, foile grecesci în mod bătător la ochi, au început a aminti chestiunea recompensării date gimnasiului din Brașov, și cu acésta în legătură au și resuscitat pretensiunea de 500 milioane, a averilor secularizate ale mănăstirilor grecesci. Călugării mănăstirilor grecesci, aflătoare în imperiul Sultanului, unii după alții au început a provoca pe patriarhul din Constantinopol Ioachim al III-lea, ca să reinvie chestiunea dormitantă de atâta timp. Precum cetim în foile românești în chestiunea acésta patriarhul aieva a și înaintat guvernului român un memoriu, cerënd din recompensiunea din chestiune, plățirea de 82 de milioane, recunoscute și de guvernul român.

Că în jocul acesta e mestecată mâna Rusiei e fără îndoieală. Înșuși patriarhul Ioachim al III-lea se știe, e mijlocul cel mai credincios și supus a politiceii rusești. Ambii au la olaltă planuri mari. Ioachim ca patriarh ecumenic, ar vrea să aibă în mână conducerea intelectuală a tuturor be-

sericilor ortodoxe, aflătoare afară de Rusia. Dacă ar ajunge în posesiune alor 500 mil., tôte ar merge mai ușor. Rusia de altă parte cu bucurie îi spriginesce nisuițele în acésta direcție, dacă nu din alte cause, cel puțin de aceea, ca în schimb să-i servescă în orient, de mijloc și de părtinitor a nesuițelor rusești de hegemonie. E interesant, că în timpul mai nou, nesciunțelor patriarhului Ioachim, i-a venit în ajutor și știința teologică germană.

Geltzer, profesor de teologie din Viena, reintors din călătoria făcută în Orient, în o revistă germană, și-a espus impresiunile, și a insistat pe lângă aceea, ca din patriarhatul din Constantinopol, în adevăr trebuie creat un centru pentru biserica ortodoxă, pentru că alt cum biserica ortodoxă se descompune, sub influința bisericilor naționale, devenite autonome în timpul din urmă. Părerile lui Geltzer au produs o extraordinară agitație, atât în presa bisericescă grecescă, cât și în cea română. Ziariul „Asti“ din Athena, și „Biserica ortodoxă Română“ din București, pe-o formă protestează în contra corectității părerii lui Geltzer. În aceea, că patriarhul ecumenic, în privința eclesiastică, să-și estindă puterea și asupra singuraticelor bisericii naționale, ambele ved intrigile politiceii rusești, și foarte probabil că și au dreptate.

Apel.

Onorată Redacțiune!

Subscriși intruniți fiind în ziua de astăzi în funcțiuni oficiose, ne rugăm a da loc în prețitul ziar „Unirea“ următorului apel:

După ce în presinte am fost nu numai destul de necăjiți în celea materiale, astăzi ne vedem chiar și batjocoriți din partea clerului altor confesiuni, care se vede fericit,

FEUILLETON.

O VISIUNE.

I.

Dacă crezi, iubite cetitorule, în ființe mai înalte, îți spun o istorioră pe cât de necrezută, pe atât de adevărată.

Era pe la 1859. Regimentul meu mergënd spre Italia, a trecut peste Alpi. Prima ciocnire am avut-o la Solferino. Am primit o rană la picior, apoi concediu pe șese luni și o frunză frumoasă la butonieră. Eram nespus de fericit. Ranele mai întâiu primite ca sublocotenent, nu le-ași fi schimbat nici cu băta de mareșal. După legarea ranelor m'au transportat în spitalul taberii. În decursul călătoriei am adormit, slăbit de ostenelă ori de pierderea sângelui. Când m'am trezit, eram într'un pat comod. La picior eram legat. Durerea mi-a fost încetată. În jurul meu se aușiau gemetele răniților. Erau acolo 100 de omeni: francezi, austrieci și italieni. Spitalul, în care zăceam, era coridorul unui claustru de călugărițe, împodobit cu tablourile celor mai distinse din fôstele superioare a ordului.

Ferestrele în stil gotic ale coridorului se deschideau spre grădină, unde ciripiau veseli micii cântăreți ai arborilor.

Plăcută trezire după învingere! Inima mi s'a ușurat și salta de bucurie. Cu gemetele soților nu mult îmi băteam capul. Stând în nelucrare începu a fantaza. În 10 minute am fost major și peste câte-va momente eram general, de nu m'ar fi trezit din fantazare strigătul de durere al unui tinăr oficer italian, vecinul meu. El era rănit la piept. În fierbințala rării începea să ațureze. Chema într'ajutor pe toți sfinții.

Acuși se făcu liniște de mormînt. Bolnavul tăcea și numai respirarea trada, că el mai trăesce.

— Sărmanul colonel! zise paznicul pășind spre patul bolnavului.

— Îi cunosc dora? întreba curios.

— Îi cunosc foarte bine. E Hanibal Morozini, colonelul husarilor regesci, unicul fiu al fericitului Jean Petronio — la care avu fericirea să servescă tatăl meu totă viața lui. Sărmanul colonel! Așa cred, că el e ultimul descendent din familia Morozini.

Compătimindu-l am clătinat din cap, când am vădut, cu câtă grijă ridică acel om bun capul bolnavului.

— Cum te chemă? — întreba din nou pe paznic.

— Luigi Deridolo, la serviciu d-le sublocotenent!

— Unde sîntem noi acum?

— În claustrul S. Maria, unde au instituit spital provisor.

— Departe sîntem de câmpul de luptă?

— Numai două mile geografice, d-le sublocotenent. Ieri după amiază, când îi-au legat ranele, medicii francezi, s'au esprimit, că peste o lună, o lună și jumătate, Dta de nou te poți întorce pe câmpul de luptă.

— O scire foarte plăcută, amice Deridolo, mi de mulțămite pentru ea.

În momentul acesta îl strigară pe bunul om la celalalt capet al coridorului. Eu mi-am întors capul, ca să pot privi pe colonelul bolnav.

II.

Era un bărbat ca de 30 ani, palid și espresiv la față. Purta mustețe frumoșe negre. Trăsurile feței erau regulate. Mă cugetam cu durere, că tinărul acesta frumos peste câte-va minute va fi un cadavru fără viață. De o dată față aceea frumoasă s'a contractat dureros și i-s'au observat admirabili dinți albi. Omul acesta a luat o formă diabolăscă.

Sara a venit medicul și a făcut legăturile necesare cu ajutorul surorilor misericordiane și a paznicului. Când a ajuns la colonelul Morozini, medicul a plecat capul îngrozit.

A sosit noptea, Deridolo s'a întins pe așternut. Totul s'a liniștit în întunerecul coridorului.

Cătră miezul nopții, ostenit de privirea stelelor, pe cari le vedeam minunat prin ferestra din față, m'am cufundat în somn.

„APA MINERALĂ {AMARĂ} FRANCISC IOSIF“

este unicul purgativ-natural și plăcut la gust.

fiind ajutat în miseria lui din partea statului. Și noi fiind tot asemenea servi altarului și ai statului, după ce până în prezente încă nici speranță de ceva mângâiere nu avem, ne permitem a ruga pe fie care onorat frate și preot, ca însușindu-și idea aceasta, să vină la ședințele ținându-se în proximal sinod de toamnă cu propunerea: ca să se aleagă din fie care tract protopopese 2—3 delegați pentru a se întruni la o consfătuire în cauza sus indicată în Blas, unde discutându-se cu totă seriozitatea să se hotărăască modalitatea cum s'ar pute ajunge cât mai în grabă la ajutorarea clerului nostru. Subscrișiți terminul întrunirii l'am afla de cel mai potrivit pe ziua de s. Nicolae, adică 19 Dec. a. e., pe care termin rugăm pe fie care sinod să binevoască a-l susține pentru siguranța întrunirii.

Șmig în 1 Novembre 1901.

Basilă Stoian
paroch gr. cat. Atél.
Vasile Șerban
paroch gr. cat. Alma.

Georgiu Vamoș
preot gr. cat. Giacoș.
Georgiu Savu
parochul Dărosului.

Ioan Roman
par. gr. cat. în Ernea.

George Șerban
par. gr. cat. al Șmigului.

Nicolău Roman
coop. gr. cat. în Ernea.

Revistă bisericească.

Din Patrie. În 5 crt. s'au făcut la nunțiată din Viena procesul canonic al noilor episcopi: Dr. Vározy Gyula, numit la Alba regală, contele Dr. Széchenyi Miklos, la Győr și Dr. István Vilmos la Szombathely. Toți trei prelații noi denumiți sînt din vechi familii nobilitare.

În Pesta s'au ținut zilele acestea ședințele marelui congres catolic. Au luat parte mai toți episcopii catolici, și peste 4000 de persoane din cler și popor. Ședințele s'au ținut în sala redutei orașenești.

Revistă politică.

Afaceri interne. Camera deputaților s'a constituit alegându-și biroul. Președinte a fost ales contele Apponyi Alibert. De o dată cu alegerea acesta s'a produs și un fel de crasă în partida kossuthistă. Capul partidei, Kossuth F. a promis ministrului Széll, că partida sa nu va pune contracandidați, Când colo în consfătuirea avută, el e bătut de partizanii săi, cari doriau să candideze pe Komjáthi. De aci neînțelegere și fel de fel de vorbe la adresa șefului.

Până acuma dieta n'a făcut nimica, ci si-a ales numai feliuritele comisiunii Curia încă va avea de lucru, 53 de cereri sînt pentru invalidarea alegerilor de deputați. Caracteristic e, că și singurul deputat sârb, căruia i-a succes a ajunge în dietă, încă nu e sigur de mandatul său, alegerea sa încă a fost protestată.

Rusia. De când cu ocuparea Mauriuriei, Iaponezii nu se mai uită cu ochi buni la Muscaii. Opinia publică în marea insulă e foarte surescitată contra lor, ér ziarele cer pe față războiul. Rusia le foarte în serios agitația acesta a spiritelor în Iaponia și și-a concentrat mai totă flota aprópe de porturile din Asia de răsărit, privind neutrală la ceea ce se întimplă în peninsula balcanică. O infrângere în Asia, ar costa-o pe Rusia foarte mult.

Turcia. Conflictul turco-francez încă nici acum nu-i aplanat deplin. E, adevărat, că Sultanul, când a aflat că flota franceză a plecat spre Constantinopol, a

declarat că recunoșce tóte pretensiunile franceze și că va plăti lui Lorando, cunvenita despăgubire, dar n'a dat garanțiile, că se va și ține de cuvint. De aceea o parte din flota franceză e în prēja Constantinopolului. În timpul din urmă guvernul francez și-a precizat pretensiunile sale față de Turcia. El cere recunoșcerea oficiósă a școlilor și spitalelor franceze, libertatea de a reedifica școlile și instituturile, franceze derimate cu ocazia turburărilor armene, de asemenea recunoșcerea patriarhului din Caldea. Scrisórea termină cu declarația, că guvernul francez nu mai suferă nici o aminare.

Transvaal. Din ce în ce le merge tot mai rău Englezilor. După chiar raportul telegrafic a lui Kitchener, o întregă divisiune engleză a fost nimicită de Buri, comandantul și oficerii au cădút în lupta acesta, care a fost foarte violentă, ér soldații au fost făcuți prizonieri. Lupta n'a ținut de cât 1/2 órá. Buri au luat 2 tunuri, 700 pușci, 2 vagoné muniții și multe de a le hranei. și póte orí cine închipui, cât de colosală a putut să fie consternată populațiunea Londrei l'a auđul acestui desastru, când se mai scie și aceea, că războiul să pórtá foarte crud, oficerii englezi vor fi inpușcați, grație măsurilor draconice luate de Kitchener. Așa se anunță din Londra, că cu ocaziunea relutórcerii princepelui moștenitor din lunga călătorie făcută pe la coloniile engleze, la Portsmouth s'au făcut mari serbări și la prânzul de gală dat cu acest prilej, regele Eduard, n'a putut uita desastrul din Africa, ci închinând în sănătatea fiului său, a zis: Durere răs-

— Înger sau drac? — a început de o dată să mormăească vecinul meu. —

Vreau să scii cine ești tu blăstămatule? ... Ah! Deja numai o dată mai vii? ... Vino. ... vino ... te aștept ... Ce? Te temi? ... Tu nu ești femeie ci vestitor mortii! ... Pentru aceea înse vino, vino ...!

M'am trezit și am căutat drept la bolnav. Cugetam, că are de nou fierbinteli, dar era cu totul la sine. M'a fixat cu ochii lui negri, schinteitori, și abia puteam suporta privirea aceea.

— Nu dormi? — mă agrăi el peste puținel timp. — Dacă vrei, să povestim puțin.

— Cu totă plăcerea! — i-am răspuns. — Sufletul meu are lipsă mare de vorbă, căci altcum, crede-mă, n'asîi scî nici aceea, că mai trăesc? ...

Așa înfiorător, așa drăcesc e tot, — ce s'a întimplat cu mine. ...

Până când zise aceste, ochii și-i ținu tot la mine. El se părea acum și mai marî, și mai schinteitori.

— Dar cine ești dta? — I-am spus numele meu.

— Da; — continuă impacient, — dar cum de sameni așa cu el?

— Cu cine? — întreba mirat.

— Cu îngerul meu păzitor. — Și dta te niți la mine chiar ca el. ... A fost viziune ... nu, înger viu. ... Mi-ar plăcé să-ți spun o istorióră, care te-ar liniști mult. ... Dar mă tem, că mă riđi și mă ții de nebun sau seminebun. ... Nu am vorbit despre acesta cu nici un suflet viu. ...

L'am asigurat, că voi păstra tăcerea cea mai mare, — la ce colonelul mi-a enarat următoarele:

III.

— Sînt ultimul descendent al familiei Morozini, care a dat trei dogi glorioși frumósei Venetie, pentru care mi-am jertfit și eú viața.

Am fost crescut în Piza, în cetatea Santa Rosse. — nu departe de Campo Santo. În etate de 12 ani am rămas orfan de părinți. În ziua morții lor m'a cuprins o frică deosebită. Umblând prin curtea cetății plângeam cu amar, când iată pe neașteptate staî față în față cu o femeie în haine lungi negre.

— Nu plânge Hanibal Morozini! — îmi zise ea cu blândetă. — Eú port grige de tine.

Pe când vorbea, eú o priviam cu ochii, scaldăți în lacrimi. O, ce creatură seducătoare!

Captivat de frumseța ei, mi-am întins după ea brațele. M'a ferit cu delicatetă și a dispărut peste zidurile cetății zicându-mi: „încă de 3 ori mă vei mai vedé.”

Când am enarat doicii mele întîlnirea acesta, buna Bibilla mi-a zis cu un suris, plin de compătimire:

— Sêrmame, scumpe fiule? Tu ești tare întristat, de aceea ai ast fel de viziuni.

Trecură de atunci 8 ani. Eram la balul princesei Salviani. — Privirea mi s'a oprit asupra unei dame de o frumseță uimitóre. Privind'o mai bine a erupt din sinul meu pe neașteptate vócea surprinderii și a bucuriei.

— E ea!

— Cunoscî pe contesa Del-Diavolillo? — mă întrebă contele Adimari. — Póte ești și amoresat în ea?

— Amoresat! — îi arunc vorba iritat — Încă și mai mult. ...

— Cum? Mai mult ca amoresat!? ... Ce s'a întemplat cu dta, Hanibal!? ... Ori nu scii. ...

Nu l'am ascultat. În focul jocului îmi țineam ochii ațintiți la contesa cea frumósă. Frumseța ei m'a cucerit cu totul. — Jocul s'a finit. Am grăbit cătră ea agitat peste măsură și răpit m'am desfătat în ochii aceia mari, negri ca nóptea.

Tinéra contesa m'a măsurat cu privirea în mod desprețuitor.

Părea că se simte vătémată, că un necunoscut cutéză a o privi așa. —

Dar eú nu mi-am bătut capul cu nimic. Surprins de asemănarea ei últime cu necunoscuta mea, o urmăriam la tot pașul, ca un nebun, până când a venit la mine un domn, care mi-a zis, că el este prințul Montescarnafigi, bărbatul contesei, și m'a lovit cu mánușa peste față.

În câte-va minute m'am trezit din confusie, i-am aruncat prințului biletul meu de vizită și însoțit de contele Adimari am părăsit sala balului.

— Cum? — îmi zise pe cale contele Adimari. — Dta, Hanibal Morozini, membru al unei vechi familii nobilitare, dta ai putut ofensa pe o femeie, pe care acum ai vedut'o mai întăi în viață?! ...

— Nu mai întăi! — am răspuns iritat. — Am vedut'o cu opt ani înainte de acesta la Campo Santo.

— Dta ești nebun de bună samă! ... Cu opt ani înainte contesa Del-Diavolillo era numai de 9 ani și nici când n'a părăsit Padua.

— De 9 ani? — întreba uimit.

— Natural! Aceea numai nu vei crede, că s'a născut femeie deplin desvoltată, ca strămóșa Evă.

boiul tot mai durază, dar noi facem ferbinți rugăciuni pentru restabilirea păcii și a bunei stări. Ceea ce-i mai supără pe Englezii, mai e și împrejurarea, că Buriții erau sub comanda lui Botha și ăstea zdrobită era din acele, cari aveau misiunea să prindă pe viteazul general. bur.

Corespondințe.

DIN ROMÂNIA.

Țara Hațegului, luna Octobrie 1901.

Speram, că vre-un tiner de al noștri va descrie excursiunea făcută în România cu ocaziunea adunării generale a Asociațiunii, dar am așteptat în zădar, de aceea o voi face eu în câte-va linii scurte, scrise în fuga condeiului.

* * *

Până ce n'am ajuns la Sibiu, nu sciam unde se va face excursiunea, de abia aici am aflat, că vom merge în România liberă la Râmnicul-Vilcea, locul nașterii lui Tudor Vladimirescu, și la scardele din Călimănesci.

Toți eram curioși să vedem fălăind trei-colorul României libere. Excursiunea a fost proiectată pe Lună de mină la 8 ore și ave să se facă cu tren separat. Era destul de mare numărul excursioniștilor. Timpul foarte frumos. Entusias general. Pe față fie căruia se vede dorul, de a călca cât mai curând pe pământ românesc. Dorul nu ni s'a împlinit de cât la 11 ore.

Trenul nostru sbura către Turnul-roșu cu o repeziune destul de mare. Eată-ne în graniță. Gară frumoasă cu edificii pompoase.

Trenul plecă mai departe și eță. că stntem în Carpați. Oitul murmură. Locomotiva șuiera de răsuna vâile. Sosim la gara Cornet. Ne întâmpină conductorii din România. „Mehet!“ nu se mai aude, de cât dulcea noastră limbă. „Gata domnilor? Pofțiți în lăuntru.“ Și cugetați că pleca trenul până nu se suiaă toți? Nu! Chiar se întârzie locomotiva. Ce prevenire! Sosim la gara Căneni. Ne dăm jos. Ilustratele curg ca plăia. Ce bine ar fi fost, dacă banii aceia s'ar fi folosit spre scopuri mai nobile. La jumătate la 11 ore eșim din Carpați. Sintem la gara Calimănesci. Între noi Oitul, visavis scardele. Pavilonele decorate cu trei-colorul românesc ca în sezonul băilor. De aici încolo sbura trenul cu o înălță și mai mare, fiind un șes frumos.

Ne apropiem de podul de peste Olt. Și ce zărim aproape de pod? Un catun de 40 corturi de faraoni. Se vede că au mai mare libertate ca la noi. Se zăresc vile de la Râmnic, eță și orașul la pôlele unui deal. Locomotiva șulără. Sintem în gară. Mulțimea ne ascăptă Gara plină de mulțime așa că nu puteai să străbați. Cel dintâiu cuvânt ce l'am auzit a fost „Dămine ce preoți vrednici!“

Eram mulți preoți. Uniți cu neuniți. Toți ca nescie brați din Carpați. De la gară toți ne-am dus la otelul Adriani, unde ne era pregătit prânzul. Era pregătit pentru 150 persoane, deși noi eram numai 136. Musica militară ne delecta la intrare. eță în sală alta musică, cu acompaniare de cântare.

Urmăz bineventarea din partea unui avocat. Apoi ne aședăm cu toții la mese eță la masa de rezervă se aședă spre surprinderea noastră mai multe familii Râmnicene

dară nouă la puțin cunoscute. Și ce cugetați? Cine erau? Seliștenii stabiliți a colo ca comercianți unde pot să resufe mai liberi. I-am agrăit. Ne-am întreținut mult cu ei, interesându-ne despre sörtea lor. Sint în stare bună. I-am pierdut de la noi, am fi avut lipsă de ei pe terenul care muncesc. Apetitul nostru e mare. Timpul trece. Conducătorul nostru ne avisază, că senatorii orașului ne poftesc în grădina publică „Zăvoi.“ Am mers cu toții către grădina și în drumul nostru dăm peste tribunal, un edificiu de totă lauda, cu sale frumoase în cari se adoptesc și învrajiții, nu ca la noi, că-i vezi în multe locuri răsămând păreții. Zărim trei preoți pe care mi-e rușine să-i descriu. . . .

Înaintăm spre grădina „Zăvoi.“ Ne creșcea inima de bucurie, când zăriam atâtea stindarde cu mândrul trei-color. Resuffiam mai liberi, ca și când am fi scăpat din sclăvie. Musica militară ne delectază, eță în pavilion o masă plină cu Champagner ne așteptă; să fi auzit toasturi peste toasturi.

Se aude o voce din public „să vorbească dl. Dr. Fr. . . . din C. . . .“ Agrăitul se suie pe o masă. A început cu Tudor Vladimirescu și a continuat cu entusiasm, închinând pentru înflorirea României.

Sintem rogați să schimbăm programul. Ce daună că timpul se apropie de 5 ore după amiază și trebuie să fim la gară, ca să reîntörcem la Calimănesci. Programa nu se schimbă, căci nu se pöte. Plecăm cu toții sub marșul militar, pe urma noastră cerul plânge.

Plouă 5 minute. Încât nime nu e în stare să mērgă către gară. Ne adăpostim cu toții pe la case private. Ce privelise

Am priceput, că eram nebun, dar asēmănarea aceea bătătoare la ochi. . . . Nu mă puteam cugeta la ea fără frică.

În dimineața următoare la 7 ore mergeam către pădurea Pagali, ca să ne duelăm în pistole cu prințul Montescarnafigi. Abia trecut de porța cetății, m'am întâlnit față în față cu femeia, pe care am recunoscut-o la halul de asară. Și acum era îmbrăcată în haină lungă, neșă, ca mai înainte.

— Te aștept, Hanibal Morozini! — mă agrăi.

— Poți merge liniștit la duel, veghiez asupra ta.

Am stat acolo ca o statuă. Fantoma înse și-a ridicat mâna, arătând spre pădure.

— Mergi, prințul e deja acolo, te așteptă cu nerăbdare și începe deja a se îndoi în curajul tău.

— Dar cine ești tu? întreba în ton rugător?

Nu-mi răspunde. M'am întins după mână, ca să i-o sărut, dar ea de noi arătă către pădure și șoptind încet: „Încă de două ori mă vei mai vedé,“ dispăru.

Peste 10 minute prințul Montescarnafigi era mort. Glonțul meu i-a pătruns în inimă.

Crezi, că acea femeie, acea aparițiune mi-a stricat totă tinereța, totă viața? Femeie mai mult n'a existat pentru mine. Alta n'am mai putut iubi, dacă nu sēmăna cât de cât cu acēsta.

Ochi ca noștea, față palidă, buze mici ca purpura, mâni delicate, voce serafică. . . . Iată originalul chip ideal, pe care în deșert l'am căutat. . . . În viața întregă n'am văzut-o, de cât în orele destinate de sörte.

Cu cinci ani mai înainte rătăciam prin Apenin cu regimentul meu. Am fost rămas de regiment, și grăbiam să-l ajung. Calul

meu, spăriat de sunetul clopotului de la un elastru din apropiere, începu să fugă cu o înălță de necredut.

Dta pöte nu ști, ce înșemăna a călători prin Apenini? Dintre 500 drumuri abia dai de unul bun. Pe care mergeam eu era înconjurat de prăpăști înșorătoare.

Într'una sigur m'ar fi dus calul, dacă nu se ivia în momentul acela apariția acea neșă. Calul a început să trămure, și ca și cum s'ar supune unei ființe supranaturale s'a oprit cu la 50 pași înaintea ingerului meu păzitor.

— Hanibal Morozini! — m'a liniștit vocea cunoscută, și de bucurie inima începu a-mi bate violent. — Încă o dată mă vei vedé, în ora morții.

Înté sării de pe cal, care sta ca și cum ar fi prins rădăcină, și fugii înaintea ingerului meu păzitor. El înse a fost dispărut. În zădar l'am căutat ca pe un ac, câte-va ore. Nicăiri nu l'am putut afla.

Aci s'a oprit colonelul. Respirarea lui era neregulată.

— Încercă să adormi! — l'am sfătuit cu iubire. — Alungă-ți amintirile. Ai lipsă de odihnă!

— Dar și dta?! — mi-a replicat colonelul într'un ton amar.

— Dta crezi, că totul ar fi halucinare. . . . crezi, că ajuez. . . . Vei ajunge-o, căci eu — așa se pare nu mai am mult. . . . Trēbue să vie în ora morții mele. . . . Mi-a promis-o. . . . Vei vedé-o. . . .

Trecură câte-va minute. Colonelul începu de o dată să hōrcăe mai tare. Acuși și-a căscat ochii pe jumătate închiși, s'a ridicat în pat, și-a întins mâinile ca de un șgărciū, apoi a cădut pe perină cu un strigăt înșorător.

Ultimul surcel al familiei Morozini a trecut din viață. . . .

IV.

Lângă patul lui s'a apropiat o femeie înaltă, strălucitoare — în haine lungi negre.

La strigătul erupt din sinul moribundului a căutat înderept, a grăbit la căpătăul patului și cu suspine nădușite a cădut în genunchi lângă el.

Am cunoscut-o.

Era figura descrisă de nefericitul Hanibal, fantoma cu ochi negri și față palidă.

S'a rugat mult lângă defunctul, și numai atunci s'a depărtat, când observă, că s'a deșteptat Deridolo.

— Cine-i femeia aceea? — întreba lute pe paznic.

— Venerabila stariță a claustrului S. Maria, o femeie evlavioasă, frumoasă și din familie bună. Preotul din Sannazario mi-a povestit, că în etate de 12 ani s'a măritat după vērul seū, pe care l'a iubit pătimaș. Bărbatul ei era principe; mare demnitate! Înse nu fericirea i-a fost scrisă ei în cartea vieții. La câte-va zile după nuntă, un nebun l'a pușcat în duel pe tinerul principe.

Deridolo numai acum a observat, că Hanibal și-a dat sufletul în mâinile Creatorului. A cădut la pământ și pe față îi curgeau lacrimi amare — iar eu într'una m'am gândit la povestirea colonelului.

Ce-i adevăr și ce-i închipuire în ea? Singură contesa Del-Diavolillo ar fi putut da ceva lămuriri asupra acestei găciturii, pline de secret, dar ea, pe cum auzii de la Deridolo, la două zile după mörtea lui Hanibal, abzise de dignitatea de principală, retrăgându-se pentru tot de una în claustrul cartusianelor.

Trad. de

A. M. P.

român cu român se saluta pretinse. Mai erau 10 minute și trebuie să fim la gară. Ne luam rămas bun unul de la altul, ca de la frați de același sânge. Trenul plecă către Calimănesci, lăsând suvenir în inimile tuturor. și peste o jumătate oră ne aflam în gara Calimănesci. ne dam jos din tren și trecem cu podul Oltul. Ne întâmpină două dame în costume românești. Ne bombardază cu flori pe care noi le luăm ca amintire, de această călătorie plăcută. Urmăză încuartairea în stabilimentul băilor. Un edificiu aranjat foarte frumos, cu sale de petrecere etc.

Sosesc 7 ore. Ne aședăm la cină. Lautarii sosesc și ei, sînt șiese la număr. Încep o cântare cu acompaniament de muzică, încât eugeta că ești în cort. Risete. Aplaudam ciocriul. Ce eugetați? Cu mai mare voia cânta, se simția fericit; ér noi ne aflam distragere Poesia își va fi însemnat-o fratele P. din C. . . Vin bun nu a lipsit, când éta și Selisceni nostri sosesc încă cu o smedenie de vin vechiu, pe care ni-l oferă gratuit. Au venit să-și petreacă cu noi împreună. Le sîntem mulțămitori. După cină cei mai tineri au întins o horă mare în salele băilor. ér unii s'au culcat. M'am culcat și eu, înse n'am putut dormi, căci muzicanții nostri după ce au ostenit tinerii, au început érá a cânta. Cu toate acestea nu ne-am supérat, căci așa e datina în România. Deminéta ni s'a pus la dispoziție din partea statului scaldile gratuit. Apoi cei cari au dorit au făcut excursiune la Mănăstirea „Cozia” și la izvorul Căciulata.

Am cercetat și eu această mănăstire peste care a trecut atâtea năpaste din partea Turcilor și unde se află îngropat „Mircea cel bătrân” Mănăstirea e bine conservată, înse pictura pare stricată de Musulmani. Se află ca stariții un Arhimandrit, care fusese la Sibiu la adunarea generală, un om cult; mai sînt și trei călugări. Ne-am reîntors ér la Calimănesci 4 km. depărtare, unde am luat prinzul, ér la 12 ore am plecat către țara noastră. La 1/4 ore am sosit în Sibiu aducând dulci suvenir cu noi. Miercuri ni-am reîntors în dulcea „Țara Hategului,” aducénd salutări frătesci de la frații de un sânge din România liberă. . .

R.

Nr. 748—1901.

CONCURS.

De la „Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român” cu începutul anului școlar 1901—1902 sînt de conferit următoarele stipendii:

1. Un stipendiu *Ioan Roman* de K 120. — destinat pentru studenți români de gimnasiu ori școla reală,

2. Un stipendiu de K 80 — din „Fundatiunea studiosului de clasa a V gimnasia *Emiliu Dionisiu Basiota Dembulu din Abrud*,” destinat pentru studenți români de gimnasiu ori școla reală, originari din munții apuseni ai Transilvaniei sau din districtul Năsăudului; vor fi preferiți cei înrudiți cu familia Basiota, fără considerare la ținutul, de unde sînt originari.

3. Un stipendiu de K 100 — din „Fondul *Avam Iancu*,” destinat pentru studenți români de gimnasiu, școla reală sau comercială.

4. Un stipendiu de K 120 — din „Fundatiunea *Ioan Gallianu*,” destinat pentru studenți români din gimnasiu; vor fi preferiți, ceteris paribus, rudeniile fondatorului din familiile „Popu” și „Antonu.”

5. Un stipendiu K 80 — din „Fundatiunea *Dr. Ioan Moga și soția Ana născută Bologa*,” destinat pentru fete de naționalitate română din Ardeal, cari frecuentază vr'o școla românească, în prima linie școla civilă de fete a Asociațiunii sau școla elementară de fete a „Reuniunii femeilor române din Sibiu;” vor fi preferite, ceteris paribus, fetele, cari vor pute documenta, că sînt înrudite cu familia Dr. Ioan Moga sau cu familia Bologa.

Cererile pentru aceste stipendii au să se înainteze comitetului central al Asociațiunii în Sibiu (Strada Morii nr. 8) până la 30 Novembre a. e., provédute cu următoarele documente:

- Atestat de botez;
- Testimoniu școlar de pe semestrul din urmă al anului școlar 1900—1901;
- Atestat de paupertate.
- Eventual document de înrudire.

Cererile întrate după termin nu se vor considera.

Sibiu, din ședința comitetului central al „Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român,” ținută la 27 Octobrie 1901.

Ioșif Sterca Șuluțiu.

Dr. Ben
secr. II.

Noutăți.

Aviz. Atragem atenția cetitorilor nostri, că alegerile municipale ne bat la ușe, să fim precauți! În comitatul nostru alegerile se vor face în 20 Novembre n. să bágăm bine de samă în cine ne punem încrederea, să reprezinte interesele noastre!

Întru mărirea lui Dumnezeu. Domnul Emiliu Dragea inv. în pensină din Tătărlău; și cu credinciosii Vas. Moldovan Ioan Surdu sen. Georgiu Macavei a Tomi. Georgiu Macavei a Saveti. Ioan Suciū, Ilie Drăgan, Tóder Olar. Georgiu Olar, și Nicolae Olar, au contribuit de s'a cumpérat pentru sfînta noastră biserică, un Apostolter cu litere străbune în preț de 13 coróne. Asemenea Aritoa Surdu agricultor de frunte în comuna noastră cu soția sa Maria n. Oprea, au cumpérat un rînd complet de ornate bisericesci, în preț de 100 cor. întru eterna amintire a fiului lor decedat Valeriū. Ér Dl Romul Rusu notar cercual în loc. cu stimata sa soție Victoria M. Pandrea tot pentru biserică noastră, au cumpérat o sfîntă Evanghelie, cu litere străbune, frumos legată, în preț de 25 cor. Pentru cari fapte laudabile, și demne de creștin adevérați, subscrisul în numele întreg poporului meu credincios le exprimă și pe acesta cale celea mai mari mulțămite. Tătărlău în 5 Novembre 1901. *Ioachim Langa*, paroch.

Din Archidieceasă. *Alesandru Bărbulescu*, până acum administrator parochial în Bala, distr. Pogăcéna, a fost numit paroch tot acolo. — *Ioan Blaga*, paroch în Ghirișul român, a fost permutat în aceeași calitate la Șeica-mică, distr. Mediaș. — *Mihail Iliș*, admin. parochial în Șarpatoc, a fost numit în aceeași calitate la Aiton, distr. Coșocna.

Chirotoniri. Vineri, în ziua sfîntului Demetriū au fost chirotoniți întru diaconi și Duminecă în 10 crt. vor fi ordinați ca preoți, clericii absoluți: *Gregoriū Manuilă*, numit capelan în Tohanul-vechiū, în Vicariat; — *Iuliū Băzeșiū*, adm. paroch. la Huduc, distr. Reghin. *Ioan Stanciū*, în Viștea-inf. Vicariat, *Teofil Popovici*, în Vorumloc, distr. Mediaș.

Sciri personale. *Ioan F. Negruț*, profesor de preparandie în Blaș, a fost numit membru ordinar în secția școlară de la Asociațiune, în locul rămas vacant prin trecerea membrului Dr. Vasile Hossu la secția economică.

Predici. Ieri a predicat în biserică catedrală dl profesor *Dr. Ioan Sâmpălean*, ér mâne Duminecă, în 10 crt. va predica dl profesor *Dr. Ambrosiū Chețan*.

Pentru fondurile archidieceșane. On. *Ioan Baciū*, preot gr. cat. în Noșlac, tr. Uioara, a dăruit cor. 750 fondului Internatului de fete din Blaș.

Scire literară. Dl *N. Iorga*, distinsul profesor de istorie la universitatea din București va începe cu nrl de la 15 Novembre al *Nouel Reviste Române*, publicarea importanțelor sale articole: *Preoții și satele românești din Ardeal în secolul XVIII, după corespondența acum descoperită a episcopului neunit Dionisie Novacovici*. Recomandăm cetitorilor nostri, această revistă, care costă pe 6 luni ediție de lux 12 cor. ediție ordinară 7 cor.

„Călimdarul Poporului.” Cu primitul fulg de neua a venit la noi reslătitul călimdar, care apare acum în anul al XVII. bogat și variat ca tot de una, are mai multe ilustrațiuni frumoșe, scóșe mai ales din lumea românească.

Avansări în armata comună. Cu prima Novembre au fost înaintați în armata comună între alții și următorii Români: *Locotenent-colonel:* maiorii *Vicentiū Visoia* în reg. 22 de inf., *Dionisiū Aldea* alias *Popa de Comana-inferióra* în reg. 65 și *Ștefan Bogat* în reg. 64 de inf. *De maiori:* căpitanii de clasa I *Ioșif Glogariū* în reg. 81, *George Petrovan* în reg. 52, *Daniel Bădescu* în reg. 5 de inf. și *Elia Popist* în reg. 35 de art. *De căpitan de clasa I:* căpitanul de clasa a II-a *Corneliū, Papházy* în reg. 59 de inf. *De căpitani de clasa a II-a:* prim-locotenenti: *Romul Moga* în reg. 31, *Alexandru Bob* în reg. 63 și *Victor Rus* în reg. 5 de inf. *De prim-locotenenti:* locotenenti: *Adrian Roman* în bat. 7 de pioneri, *Arcadiū cav. de Grecul* în reg. 98, *Emiliū Chezan* în reg. 66, *Traian Cioban* în bat. 13 de pioneri, *Ioan Cazan* în bat. 16 de vênători, *Alexandru Vladu* în reg. 87, *Ioan Morariū* în reg. 7 și *Alexandru Nemeș* în reg. 81 de inf. *De locotenenti:* lociitorii de oficeri: *Iuliū Pleban* în reg. 14, *Ervin Funtan* în reg. 11, *Sabin Flora* în reg. 41, *Octavian Popavan* în reg. 37, *Victor Domșa* în reg. 61, *Savu Iancea* în reg. 5, *Victor cav. Balașon* în reg. 102, *Vasiliū Popitan* în reg. 31, *Ioșif Hanula* în reg. 85, *Rudolf Petru* în reg. 12, *Virgiliū Madincea* în reg. 50 *Elia Obsenar* în reg. 66, *Ovidiū Gerasim* în reg. 50 și *Bartolomeū Șinlariū* în reg. 6 de inf.

La cavaleriă: *Alexandru Aldea* de prim-locotenent în reg. 12 de ulani și *Niculaū Cindru* în reg. 4 de ulani.

La artileriă: de căpitan de clasa I. *Antoniū Pop* în reg. 8. *De prim locotenent:* *Petru Jucu* în reg. 21.

In corpul sanitar: prim-locotenentul *Camil Hamsa* în desp. 2.

In rezervă: locotenent: *Mircea Sorescu* în reg. 6, *Piu Trevian* în reg. 97 de inf. și *Albert Schiaū* în reg. 36 de art.

In statul preoțesc: De protopop gr. cat. *Demetriū Pop* în districtul Sibiului.

In statul medicilor: De medic superior de stab clasa a II-a *Dr. Iuliū Murășan*, ca șef al spitalului de garnisonă din Cernăuți (Bucovina).

In statul oficialilor militari: de consultant de comptabilitate *Vicentiū Peiscu* atașat în ministerul de rășboi. *De oficial de comptabilitate clasa a III-a:* *Ioan Craiovan* atașat în ministerul de rășboi în Viena.

Necrolog. † Aflăm cu adénc regret, că *Traian Murășan*, fratele direct. „Gazetei” și a profesorului nostru de muzică, a repausat la Viena în 3 crt. în urma unei bóle acute. Repausatul era absolvent al Academiei de sculptură din München, pe lângă aceea provézut cu o voce plăcută de bariton, s'a dedicat și artei musicale. Esprimăm sincerile noastre condolente îndureratei familii.

In veci amintirea lui!

PARTE SCIINȚIFICĂ-LITERARĂ.

HĂRTII VECHI.

§. 9.

Neque enim id, aut Oligarchae Illyri Iure quopiam praetendere possunt, aut vero cum socialibus finibus, altissimâque Iustitiâ Caesareo-Regiâ, omnes Subditorum Classes absque Religionis, aut Nationis Discrimine, illius, quae a Civitate petitur, felicitatis participem reddere adsuetâ, conciliabile foret: ut Valachi Banatum Incolentes, Coincolis suis Illyrae Nationis multum numerosiores, causâ melioris subsistentiae aliquot Praesulum, et Individuorum Illyricae Nationis periculo ultra secutum, — a pulsis nempe ex Banatu anno 1716. Turcis, — invalescenti; porro quoque expositi maneant; inque cultura morali penitus neglecti, obbrutescant.

Si scilicet praedictus, anno 810. sub A. praeeexistens Illyrorum, in ambabus Banaticis Dioecibus cum 175,058. animabus conscriptorum numerus, cum statû animarum Nationis Valachicae 418,821. combinatus fuerit: illa resultat Proportio: quod totius in Banatu Populi G. n. u. r. 593,879. animas efficientis, Illyri non integras tres-octavali-tates; Valachi autem plus quam quinque-octavas partes efficiant. Signanter autem, Populi Dioeceseos G. n. u. R. Temesvariensis duas-tertialitates Valachi, unam autem partem tertiam Illyri — in Versetziensi vero, hi tres duntaxat; — Valachi vero viginti tres vigesimas sextas partes; proinde plus quam septem-octavali-tates constituunt.

Ut vero ab anno inde 1810. numerus populi notabiliter adauctus sit, tamen eadem proportio nunc quoque subsistit.

Moderna scilicet populatio totius Banatûs in 698. Locis populosis, — (juxta Connumerationem Lipszkyanam anno 806. vulgatam, expositis — illis itaque, quae abinde impopolata sunt, non computatis) — perhibente summario sub C. conspectu, 895,073. animas exportat.

Ex his in 125 Locis, seu matribus Ecclesiis ad 122 Parochias, ut sub D. reductis, sub cura 162. Sacerdotum 203,999. Romano-Catholici, — in 587. autem Locis, seu Ecclesiis, ad 942 Parochias erectis, sub cura 1183. Sacerdotum, 675,431. G. n. u. R. — idque in Dioecesi quidem Temesváriensi, (E.) 170,432. Illyri, atque 254,532. Valachi; in Versetziensi autem (F.) 220,297. Valachi, et 28959. Illyri; in summa 474,829. Valachi, et 199,391. Illyri numerantur. — Qualis igitur esset iustitia: quae eminentem hanc potioritatem, parti minori immolaret?!

Ceterum, Diametrali relate ad Curam animarum Calculo ducto, dum ad unum ex 162 Sacerdotibus Romano-Catholicis: 1260 = eorum ad unum ex 1183. G. n. u. R. Sacerdotibus: 570 animarum Cura obtingit.

In hâc porro G. n. u. R. Sacerdotum ad animas sub Cura eorum Cadentes proportionem Diametrali, ex 1183. Sacerdotibus 350 Illyri — 833 autem Valachi esse deberent, — at juxta Resultatum Calculi Diametralis sub G. quoad Singuli Protopresbyteriatûs Dioeceseos Temesiensis Populum, ac Sacerdotum ducti, ex 667. Dioeceseos hujus Sacerdotibus 209 quidem Illyri, 458 autem Valachi sunt; — In Versetziensi Dioecesi tres vigesimae sextae Partes 516: Sacerdotum,

adeoque 59. possunt esse Illyri, reliqui autem 457. deberent esse Valachi; — Consequenter in ambabus Banaticis Dioecibus, 268. Illyri, atque 915. Valachi Sacerdotes numerarentur.

Si demum realis iniretur numerus: Ex 587. Locis populosis, Ecclesiâ G. R. n. u. in Banatu Temesiensi provisâ, in Dioecesi quidem Temesváriensi non ultra 80, in Versetziensi autem vix 15. in simul proinde ad summum 95. Loca pure per Illyros inhabitata reperirentur; illorum vero Locorum ubi mixtim cum Valachis habitant Illyri, et totius populationis non infra unam sextalitem efficiunt, 20 circiter in Temesvariensi, et 6 in Versetziensi Dioecibus erit numerus; consequenter, Loca pura per Valachos inhabitata 466. resultarent.

Si jam, juxta Evangelicam Doctrinam, ille sit principatis Episcoporum institutionis finis, ipsorumque obligatio: ut regant Ecclesiam Dei, instituantque Populum, perficiant, praeficiantque Pastores, ac Sacrorum Ministras, in quos curam Pastorem quam universae Dioecesi impendere debent (Can. Apost. 28) secure partiantur; ad rectamque Episcopalis potestatis Executionem, vel maxime pertineat Ius et obligatio frequenter visitandi Dioecesim; id quod ex imposito Divinitus officio: invigilandi iis, quae in Dioecesi geruntur, promanat, et ad morum correctionem necessarium est, ac ita ad bonum Ecclesiae publicum spectat; — si his Iuribus et Obligationibus, absque exactâ Labii Dioecesanorum Notitiâ, satisfacere sit impossibile; — et haec Linguae Cleri, populi quoque Dioecesanum Notitia, taliter essentialis, ac Divinitus indicatum sit in Episcopis, et Sacrorum ministris requisitum, per Missionem Spiritus Sancti, et attributam ita gratiam omnium Populorum liguis loquendi, largitus sit: Sane ad indispensabiliter ad promovendum Populi etiam G. n. u. R. Banatici religiosam ac moralem Culturam necessarium esse oppido patet: ut Praesulibus Linguae Valachicam, velut majoris quinque-octavae partis scilicet Populi, quem instituere, aedificare, reqereque obligantur, propriam exacte Callentibus provideatur. — Nec enim de Sacerdotum duntaxat 268. Illyrorum, aut 95 vel 121 Locorum, ac in his 199,391 Illyricae Nationis Animarum Ordinatione, curâ, et aedificatione agitur, verum alii etiam 915 Sacerdotes, et reliqua 466. pure Valachis inhabitata Loca, haecque incolentes 474,829. Valachicae Nationis Animae, Episcopi non nomen duntaxat: at obligationes etiam exacte effectuandas deponunt.

§. 10.

Liceat his considerationibus, citra ullam aut Invidiam, aut arrogantiam: ut potius unice ex homagiali obligatione unius cujusque boni Civis, pro modulo virium suarum ad promotionem Altissimi Servitii, et Salutis publicae cooperari obstricti, profluentibus: illa Media subjicere: quae ad Altissimas, circa Culturam Populi, Clerique G. n. u. R., proximius vero Banatici, et potioris ejus partis Valachicae directas Intentiones optato successu secundandas ducerent; qua nimirum in parte I-Citus Temesiensis Universitas, sub G. Congregatione 3-ae Septembris 822. Nr. 2385. medelam a Sua Excellentia Archi-Episcopo Carlovicziensi requirendam sub H. determinavit necessarium quippe videtur:

1-o. Ut Valachis, si non nativi Valachi: tales semper dentur Episcopi: qui illorum Linguam exacte callent; — atque in Cura Animarum, etiam extra monasteriorum, moenia versati sunt; insuper amoris quoque erga Valachos dederunt Specimina, alioquin nec Canones Ecclesiastici, neque verum bgnum Declaratorium Illyricum (§. 21.) alligant Statui Monachali Episcopalem dignitatem.

2-o. Ut etiam in Electione Archi-Episcopi, ac Metropolitanae ratio habeatur Cognitionis Linguae Valachicae.

3-o. Ut ad has Electiones, non Illyri tantum, Verum Valachi etiam, a proportionem statûs Animarum admittantur, et concurrant.

4-o. Ut, si superior Studiorum G. n. u. R. Inspectio, a districtualibus Romano-Catholicae rei Literariae Superioribus Directionibus in perpetuum avulsa foret: attacta nihilominus Inspectio, ratione Nationis non habita, viris, utriusque Ideomatis exactam Cognitionem habentibus, — idque etiam Ecclesiasticis deferatur. — ad literarios autem Districtus illos, in quibus Valachi potioritatem Populi constituunt, Directores nativi Valachi ordinentur; iique super eo responsables reddantur: quod ad Scholas pure Valachicas: nativos Valachos; — ad mixtas utriusque Linguae gnaros Docentes applicent; — Horum denique, in applicandis, amovendisque Docentibus activitas, arbitrio Superioris Inspectoratus non perimatur; — respectivi demum locales Parochi, et Districtuales Protopresbyteri, in re Scholarum, ac Docentium non praetereantur. — Valachus enim Populus, qui tam ad Nationalem fundum conflandum, quam et ad rei literariae foundationes proportionate concurrat; — (ut id, extractu Symbolarum hoc fine, per Communitatem fabricensem quidem sub H. cum 1878 fl. 2¹/₂ x. per protopresbyterialem vero Districtum Temesvariensem sub I. cum 25,656. fl. 47¹/₂ x. inde a 1-a 8-bris 811. usque ultimam Iunii 822 administratorum docetur) — omnino Iure meretur suo: ut ad quorum Institutorem, et Conservationem contribuit, horum utilitatem experiatur.

5-o. Omnis Parochus, — omnis localis Scholae Director. — Cantor, — et Epitropus, — atque

6-o. Omnis Protopresbyter, sit de illâ Natione: quae in Parochiâ, aut Districtu, ubi fungitur, potior est.

7-o. Ut ad Consistoria, proportionate nativi etiam Valachi pro Assessoribus applicentur; sitque ad consequendum hoc munus essentialis requisitum utriusque Idiomatis tam Valachici, quam Illyrici exacta Cognitionis.

8-o. Idipsum de monachis etiam, et monasteriorum Praefectis, videlicet Hegumenis, ac Archimandritis teneat.

9-o. Cum ad Sacerdotalem Statum, cultis in alio etiam Scientiarum genere, et benemeritis Individuis ornandum, ac providendum, — a quibus dein Cultura in plebem dimanet, — citra praeviam provisionem de honestâ Parochorum subsistentiâ, congrui gressus fieri nequeant: illa hujus innocens suppetere videtur modalitas; si Parochi, ad illum, qui Locorum Ecclesiis Provisorum, realiter adest, numerus, reducerentur; sessiones vero integrae, in Dotationem Parochiarum Singularum clementer admensae, a reducendis — (quamprimum unus, aut alter,

in loco fungentium Parochorum, emortuus fuerit) — Parochiis resultantes, cum attributâ his a decimis, ac praestationibus immunitate, venderetur; quarum si cum immunitate praedicta venduntur, ad notabilem summam ascensurum pretium, in Capitale convertendum, Interursaria, in fundum praestandae pauperioribus, et exiliioribus Parochiis adjunctae, annue convertendum, redderet. — Alioquin, cum de Ritu orientalis Ecclesiae, Ineruentum Liturgiae Sacrificium, nonnisi semel per diem in quavis Ecclesiâ offerri possit; plures, qui nunc in Communitatibus populosioribus ordinati sunt, Parochi, Sacrô suô hōc officio, per vices duntaxat, Septimanatim defunguntur; — ex reductione Parochiarum factâ, ad Sacri muneris partes exacte in Locis frequentioribus obeundas, Cooperatores, Sicut in Ecclesia Romano-Catholica moris est, in subsidium possent constitui. Majorum Ecclesiarum sic uniti stolare, ac alii (Sessionum vendendarum usu excepto) Proventus, honestam uni Parocho, Cooperatoribusque suis praebebunt subsistentiam; — quin Episcopales Proventus Ideo diminuerentur; — exiliorum vero Ecclesiarum Parochi, è fundo, ex vendendis superfluis Parochialibus liberis Sessionibus conflando, congrue dotari, providerique possent.

10-o. Ut ad Instituta Dioecessana, proximis erigenda, Professores pro Valachis, Valachi constituentur, secus fini suo non responderent.

11-o. Tres modo Dioecessani Episcopatus, et illi recte vacant: ubi Populus Valachicus potior est; *Aradiensis* nimirum, *Temesváriensis*, et *Versetzziensis* — Quamvis autem ex parte Hierarchiae Illyricae praetextetur defectus habilium pro Episcopatu ex Natione Valachica Individuorum: Infrascriptus nihilominus, si bigne jussus fuerit, proponet Viros pro obeundo Episcopi officio, omni numero absolutos. — et non minori, ac in Clero Illyrico reperiuntur, habilitate conspicuos, imo quibusdam, non illis duntaxat, qui vix nomen suum pingere capaces nec legere quidem sciunt, et tamen ad administrationem Episcopatum, et Praesidium Consistoriorum — (recentissimum annus modo currens vidit Exemplum) admoventur: verum aliis quoque Episcopatum anhelantibus, incomparabiliter praestantiores. — Nec obstat: quod praescriptos, usque inductos gradus Sacros fors emensi non sint. Si denatus Excellentissimus Temesváriensis Episcopus ab Avakumovits, intra 6. Septimanas, ex Patvaristâ Abbas, seu Archimandrita, — Illustrissimus vero Episcopus Transylvanicus, intra 4. dies ex Seculari Sacerdote Episcopus consecrari potuit: ita his etiam, si qui requirerentur, Ordines Sacri, tribui poterunt.

12-o. Si nefors Illyrica Hierarchia, a Privilegiis suis recedere, et ad Sedes Episcopales modo vacantes supplendas, in Synodis suis, more solito, cum exclusione Valachorum, procedere vellet: tunc, motivo superius deductarum Considerationum, Summum Suae Majestatis Sacratissimae Majestaticum, et Apostolicum Ius Ecclesiarum Patronatûs, Valachos, Valachicis Episcopis, illâ, quae circa R. Catholicas Dioeceses obtinet, modalitate, bgnissime providere dignetur. Temesváriini die 29. Septembris 1822.

Basiliius Georgievits

parochus Suburbii Fabricensis Districtus Temesváriensis Protopresbyter, ac Dioecessani G. n. u. r. Consistorii Assessor.

L. S.
B. G.

DIN VENEZUELA.

De Spiridion Gopcevic.

(Continuare.)

Trupele regimului au fost împrăștiate de tot. Vargas abia aduse două sute de omeni înderept la Caracas. În zăpăceala sa el se cugeta deja să pacteze cu Ranchito, carele nu pretindea de cât „numai“ recunoscerea tuturor patentelor sale și o desdaunare în bani.

Atunci apăru Kamenow ca ânger mântuitor.

El cu batalionul său de elită rămase ca garnisonă în Caracas, și acum adunând rămășițele armatei risipite, promise, că numai cu batalionul său va nimici pe rebeli. În ultimele două luni a făcut progres mare cu soldații și cugeta că se poate crede într'insii.

Presidentul, carele în urma meritorilor sale l'a fost denumit de curând colonel, îi promise, că-i va da patenta de general, dacă va învinge pe Ranchito.

Kamenow își adună batalionul și-i ținu o vorbire după obiceiul sudamerican; le spuse, că ochii lumii întregi sînt ațintiți asupra lor și că binele patriei depinde de la eroismul lor. Se sili mai cu samă a le însufla speranță și încredere în disciplina lor. Le spuse, că inimicul este compus numai din nisee vagabunzi, cari nu vor rezista unui atac energic. Într'adevăr el câștigă atâta, că soldații cerură unanim, să fie conduși contra inimicului.

Nu departe de Rio Tuyu se încăerară la luptă. Kamenow dispunea numai de patru companii de câte opt-zece de omeni. Dint'r'acele el trimise o companie în pădurea din apropiere, pentru a încunjura aripa dreaptă a inimicului și a-i ataca de la spate. O companie rămase ca rezervă în pozițiunea ocupată, ér celelalte două le așeză în șiruri laterale. El opri cu strictetă, să nu pusecă nimeni, până nu vor căpeta ordin.

Când Ranchito văzu puterea cea mică a inimicului, se temu de o cursă, cu atât mai mult, că la pușcăturile omenilor săi nu le răspundea nimeni. Omenii săi înse, din contră, deveniră tot mai curajoși și se apropiară până la jumătate distanța bătăii pusei — se înțelege că strigând și pușcând mereu. De ore ce înse între a pușca și a nimeri este deosebire, trupele regimului nu suferiră aproape nici o pierdere.

Când în sfârșit rebelii fură aproape de tot, Kamenow comandă foc. Comanda fu împlinită și o sută de rebeli se tăvăliau pe jos.

Ast fel de pierderi erau ne mai pomenite în istoria resbelelor civile sudamericane! Nu-i mirare, că rebelii ajunseră în încercătură. În momentul acesta resună o salvă și la spatele lor. Încunjurarea a succes pe deplin.

Când rebelii se văzură așa pe neașteptate atacați de la spate, încercătura lor deveni și mai mare. Kamenow se folosi de acest moment hotărîtor, și comandă soldaților, să înainteze cu baioneta întinsă. Compania de rezervă avea ordin să pusecă pe fugari.

Acest ordin înse era superfluu. Deja numai vedând cu ce hotărîre înainteză trupele, ajunse, ca să alunge pe rebeli la fugă sêlbatică. Trupele regimului se luară după ei, triumfând. În curând întregă „armata liberătoare“ era împrăștiată în toate părțile. Ranchito însuși fu prins.

Ast fel Kamenow, cu neînsemnata pierdere de un mort și două-zece și șapte de răniți, a reportat o învingere strălucită asupra inimicului de șapte ori mai tare, prin umare denumirea sa de general era bine meritată. Cu o lovitură el deveni eroul zilei. Până aci de abia îl cunoscea cine-va, de ore ce aproape tot de una își petrecé în casarmă sa pe câmpul de exerciții. După învingerea de la Rio Tuyu, lucrurile se schimbă. Cele mai fruntașe familii din Caracas își țineau de onore, a vedé în saloanele lor pe interesantul oficer. Damele mai cu samă se interesaș nespuse de junele general. Nu numai că îi lăudaș gloria și vaza lui, ci își șopteau tot felul de observări asupra esteriorului său, observări, cari dacă el le-ar fi știut, ar fi putut să-l facă ambițios. E drept, că generalul cu statura sa robustă, fața înfloritoare, ochii vineți și părul blond, se deosebia mult de staturile fără nimic particular ale indigenilor.

Kamenow având o inimă simțitoare, ca toți oficerii germani, cocheta cât să pôte de mult cu frumoșele din Caracas. De sigur că în salon el n'ar fi rămas mai puțin învingător, de cât pe câmpul de luptă, dacă bunul president nu l'ar fi admoniat cu insistență.

— Bagă de samă! — îi zise el într'o zi; — nu uita, că te afli într'o țară, a cărei locuitori sînt de rasă spaniolă. Sângele ferbinte al damelor noastre ușor te-ar putea seduce la vre-o neprecauțiune. Aci nu sînt cunoscute amozurile după sistem european. Ori ce curtare aci se ica de lucru serios și ast fel, dacă o damă își face speranță la dta și mai târziu vede că s'a înșelat, și că dta întocmai așa cutezi alteia, atunci se pôte întâmpla forțe ușor, ca înșelată să-și resbune sângele asupra dtale. De aceea, ca amic sincer al dtale, te sfătuesc, să nu fii prea prietinos față de nici o damă și să nu preferi pe nici una într'un mod prea bătător la ochi. Alt ceva este, dacă o damă îți va plăcea așa de mult, în cât vrea să o iei în căsătorie, atunci natural că poți să-i faci curte după plac. Dar și atunci singur numai acestei alese a dtale!

Tinêrul general urmă acestor admonițiuni și de aci înainte se arêtă mai retras față de ochii fulgerători a venezuelanelor. Cu toate aceste, în curând avea să se concentreze o furtună strașnică asupra capului său.

Kamenow era președintele tribunalului de resbel, care avé să judece pe rebelii prizoneri. El condamnă la mörte prin glonț pe Ranchito, „generalul de brigadă“ al aceluia, toți „oficerii de stat maior“, jumătate dintre celelalți oficeri și a zecea parte dintre soldații de rînd. Judecata a fost dréptă și sub alte împrejurări fie care ar fi aflat lucrul în ordine, de ore ce în America sudică este obiceiul, că toți rebelii prinși sînt împușcați.

(Va urma.)

Posta „Unirii“.

S. Z. în B. Documentele trimise mai de mult nu prezintă interes deosebit, sînt cunoscute. Cărțile cerute nu se pot căpăta. De cele trimise voiți vedea.

Al. Merçi! Cealaltă în numărul viitor.

Elie.: Am primit darul trimis redacției noastre, mulțumite, n'am primit nici un raport. Pe aici, sîntem bine cu toții, har Domnului. Așteptăm manuscrisul promis!

Editor și redactor răspundător:

Aurel C. Domșa.

Inserate.

Nr. 3157—1901.

(37) 1—1

Publicare de concurs.

Pentru ocuparea postului de *politist opidan* se escrie concurs cu termin precis pînă la 5 Decembre a. c.

Emolumintele impreunate cu acest post sînt:

1. Salar fix anual 480 cor.

2. Relut de cortel, eventual în natură 120 cor.

3. Paușal pentru uniformă 80 cor.

Concursul adresate către subscrișă primărie sînt a se așterne pînă la terminul sus indicat.

De la concurenți se recere necondiționat cunoștința limbii magiare și române în vorbire și scriere.

Blaș în 5 Novembre 1901.

Primăria opidană:

Ioan Ianza
primar.

Simeon Muntean
notar.

645 v. număr
1901.

(38) 1—1

Arverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a balázsfalvi kir. járásbíróóság 1901. évi V. 273. számú végzése következtében Dr. Maniu Gyula ügyvéd által képviselt Patria takarékpénztár javára Friedrich Schuller és társai ellen 140 kor. — fil. s jár. erejéig 1901. évi Augusztus hó 19-én fogatósított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 898 kor. — fillérre becsült következő ingóságok, és pedig: Friedrich Schuller és nejénél: házi butorok, 2 drb ló, 1 lószekér, 112 drb épület-árványhoz való deszkák és árványfák. — Gross Reinholdnál: 1 hordó fűnász nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a balázsfalvi kir. jbiróság 1901. évi V. 273/5. számú végzése folytán 120 kor. — fil. hátralék tőkekövetelés, ennek 1900. évi Jún. hó 14-ik napjától járó 6% kamatai, és eddig összesen 79 kor. 86 fillérben biróilag már megállapított költségek erejéig helyben alperesek lakásánál leendő eszközzésére 1901. évi November hó 16-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitzetnek és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőknek, becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Balázsfalván 1901. évi November hó 6-ik napján.

Thát György,
kir. jbirósági végrehajtó.

548 v. szám
1901.

(39) 1—1

Arverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a glulafchervári kir. törvényszék 1899. évi 7073. számú végzése következtében Dr. Maniu Gyula ügyvéd által képviselt Patria hitelintézet javára Bratu Iuon és társai ellen 123 kor. 40 fil. s jár. erejéig 1899. évi Auguszt. hó 4-én fogatósított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 620 kor. — fillérre becsült következő ingóságok, u. m.: 90 kalangya buza és 2 szekér nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a vizaknai kir. jbiróság 1901. évi V. 70/4. számú végzése folytán 123 kor. 40 fil. tőkekövetelés, ennek 1898. évi Auguszt. hó 7-ik napjától járó 6% kamatai, és eddig összesen 86 korona 78 fillérben biróilag már megállapított költségek erejéig Örményszékesen végrehajtást szenvedőknél leendő eszközzésére 1901. évi Nov. hó 12-ik napjának délelőtti 10 órája határidőül kitzetnek és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőknek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Vizaknán 1901. évi Oktober hó 14-ik napján.

Elohner Károly,
kir. jbirósági végrehajtó.

540 v. szám
1901.

(40) 1—1

Arverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §. értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a gyulafchervári kir. törvényszék 1901. évi 5924. számú végzése következtében Dr. Maniu Gyula ügyvéd által képviselt Patria hitelintézet javára Vacariu Nitia és társai ellen 103 kor. — fil. s jár. erejéig 1901. évi Oktober hó 4-én fogatósított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 677 kor. 50 fillérre becsült következő ingóságok, u. m.: 2 tehén, 20000 téglá és egyéb tárgyak nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a vizaknai kir. járásbíróóság 1901. évi V. 240/2. számú végzése folytán 103 kor. — fil. tőkekövetelés, ennek 1900. évi Julius hó 19-ik napjától járó 6% kamatai, és eddig összesen 80 kor. 91 fillérben biróilag már megállapított költségek erejéig Pókafalván, Fogarasi Kálmán lakásán leendő eszközzésére 1901. évi November hó 13-ik napjának délelőtti 1 órája határidőül kitzetnek és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőknek, becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Vizaknán 1901. évi Oktober hó 26-ik napján.

Elohner Károly,
kir. jbirósági végrehajtó.

La esposițiunea milenară din Budapesta de la 1896 premiat cu medalia cea mare.

Turnătoria de clopote și de metal a lui

(34) 50—52

Antoniou Novotny

în Timișoara-Fabric

se recomandă spre pregătirea clopotelor nouă, pe cum la turnarea din nouă a clopotelor stricate, mai de parte spre facerea de clopote întregi armonioase, pe lângă garanție pe mai mulți ani, provédute cu ajustări de fer bătut, construite spre a le întorce cu ușurință în ori ce parte, în dată ce clopotele sînt bătute de o

lăture, prin ceea ce sînt mănuite de crepare. — Cu deosebire recomand

clopotele patentate găurite

de mine inventate și mai de multe ori premiate, cari sînt provédute în partea superioară — ca violina — cu găuri după figura S și pentru aceea au un ton mai intensiv, mai adinc, mai limpede, mai plăcut și cu vibrarea mai voluminoasă, de cât cele de sistem vechi, așa, că un clopot patentat de 327 kg. este egal în tonul unui clopot de 408 kg. făcut după sistemul vechi. Mai departe se recomandă spre facerea scaunelor de fer bătut, de sine stătător, — spre preajustarea clopotelor vechi cu ajustare de fer bătut — ca și spre turnarea de țese de metal. Clopote în greutate de 300 kg. și mai jos se află tot de una în magazin.

Preț-curanturi ilustrate se trimit la cerere grătuit și franco.

